

*Dacă mă vezi din întâmplare,
Pe-o stradă goală, plimbându-mă agale
În ciuda nopții reci, acum de toamnă
Mă vezi?
Auzi cum cânt?
Mă simți cum strâng în pumnul stâng
Privirea-i măgulita și uimită?
Sunt eu, aceeași umbră obosită
Mereu umblând în gândurile-ți rătăcite
Mereu dansând pe note nemaîntâlnite*

*Dacă mă vezi din întâmplare
Să nu te uiți la mine
Dă-mi pace...
Dă-mi voie încă o secundă...
Să nu te văd, doar să te simt.
Lasă-mă doar să mă plimb
În gânduri, în vise și-n miresme
Combinat cu parfumul tău
Cel fin și frunzele răzlețe...*

*E toamna peste mine, înțelege!
E frig, dar nu-i nimic,
Privirea ta mă încălzește*

Capitolul I

O dimineață străină, cu raze palide, îmi gădila tâmplă. Lânzeam într-o somnolentă de care nu mă puteam dezlipi. Murmuram și parcă încă mă mai lăsam cuprinsă de visele diforme. Îmi deschid ușor pleoapele grele, apoi privesc ușor spre o nouă zi... Încă era cald și bine sub plapuma e la mama și vroiam să mai lenevesc, dar aceste gânduri erau în zadar. Trebuia să îmi desprind trupul leneș de pat și să mă arunc cu patos spre ziua mult așteptată.

Mă pregăteam intens pentru acea întâlnire pe care o așteptam (cred că de vreo doi ani). Gândurile mele răstălmăcite, mâinile mele gingașe, copilăroase încă, pregăteau chipul de 20 de ani pentru o întâlnire simplă. Îmi recunosc emoțiile și acum, inima îmi bătea cu putere, pașii îmi erau grăbiți, deși eram conștientă ca 20 de minute trebuie să întârzii, testându-i răbdarea sau poate nerăbdarea de a mă cunoaște. După nici o oră de pregătire intensă, atât fizica, cât și psihică, îmi iau rămas bun de la Tanti Nuța, gazda la care stăteam în primul an de facultate și pășesc zglobie către metroul de la Piața Sudului ce avea să mă conducă spre Piața Universității, punctul principal al întâlnirilor. Călătoria cu metroul, destul de liniștită, reuși oarecum să îmi stăpânească starea de agitație ce îmi ocupă corpul.

„Urmează stația Piața Universității, cu peronul pe partea dreaptă”, fredona doamna aceea mereu prezentă în metroul bucureștenesc. Depășesc grațios linia de la ușa metroului, caut cu privirea o băncuță liberă și mă așez cochetă pentru a mai aștepta câteva minute. Am deschis cartea mea preferată, „Invitație la vals”, de Mihail Drumes, un roman de dragoste excepțional, apoi îmi cufund privirea în rândurile scriitorului. Nu apuc să depășesc două pagini ca telefonul anunța nervos și nerăbdător, exact așa cum plănuisem.

- Hei, ce faci? Ne mai vedem? Te aștept aici de o oră aproape, spuse el pe un ton destul de apăsător.

- Sigur, ajung imediat, scuză-mă că întârzii.

Mi-am tras pe nerăsuflă geanta pe umăr și am plecat puțin grăbită spre locul cu pricina. Cred că mă furase povestea romanului și am uitat să mai plec. Prezenta încă acolo, în rândurile cărții, emoțiile parcă îmi creșteau, dubluri a ceea ce trăiam în tabloul creat de Mihail Drumes. Inima începu să bată cu putere, încontinuu, fluturii purtau în stomac dansuri puerile, iar eu încercam să acopăr, să astup aura emotivă ce avea să mă dea de gol. Mă apropiam de loc și simțeam ca picioarele se înțepenesc, vocea îmi pierise, iar eu mă făceam din ce în ce mai mică.

Necunoscutul mă aștepta pe o bancă, paralelă cu hotelul Intercontinental și se chinuia să își aprindă o țigară, vântul dându-i mari bătăi de cap. Purta o geacă verde, cu gluga ce îi acoperea părul negru. Îi zăresc chipul, mă vede și el, ne aruncăm câteva zâmbete

prietenești și spune:

- Ah, ce micuța ești! Nu credeam că ești așa de micuța și fragilă. În poze îmi păreai mai înaltă.

Conștientă de aspectul meu fizic, nu m-am supărat deloc, i-am zâmbit și am întins mâna prietenește.

- Alice, mă bucur să te cunosc!

- Plăcerea este de partea mea! Îmi spuse necunoscutul, întinzându-mi mâna politicoasă. Ai dori să mergem undeva? Să bem o cafea, să ne cunoaștem mai bine?

- Sigur, cu cea mai mare plăcere! De mult timp așteptăm acest moment.

Am pornit pe Calea Romana să căutăm o cafenea sau poate un bar pentru a ne adăposti de vremea capricioasă. Frigul îmi cam înghețase mâinile, le înghesuiam ba în buzunar, ba le frecam una de alta pentru a le mai încălzi puțin. Îmi adusesem aminte că în geanta purtam o pereche de mănuși, pitite acolo pentru un astfel de moment. Dau să le scot și să-mi îndes în ele mâinile înfrigate, iar el, necunoscutul meu, mă ia de mână, fin și tandru și le cuibărește în al său buzunar călduros.

- Mulțumesc, îi zâmbii eu rușinată.

Deodată am simțit cum o căldură străină îmi cuprindea corpul...

- Nu ai pentru ce! Păi e posibil ca o fată așa micuță ca tine să întepească de frig? Mănuțele acestea trebuie îngrijite și ocrotite. Cu siguranță o să ai nevoie de ele pentru toată viața, să rămână frumoase, neatinsse de frig și de alte griji care le-ar putea transforma.

- Îți mulțumesc! Îi răspund încă rușinată, pe un ton copilăresc.

Parcurgem mai bine de jumătate de oră, drumul aglomerat și friguros și ne hotărâm până la urmă să poposim la o cafenea. Ne așezăm la masă, comandăm câte un ceai și preț de câteva secunde privim unul la altul fără să scoatem vreun cuvânt. Afîșează chipul unui bărbat frumos, senzual, iar zâmbetul ce îl poartă îmi ucide cel mai mic neuron, blocându-mi cu totul gândirea.

Eram între granite diferite. Eu priveam pe furiș în ochii lui verzi, iar el cauta cu privirea șireata să îmi analiza chipul și mișcările. Încercând să rup acea tăcere, care devenea enervantă, pun piciorul în prag și îl întreb direct amănunte legate de serviciu. Încet, încet abordam subiecte interesante, plăcute, ce mă țineau acolo, lipită de scaun și de privirea lui..Avea o voce caldă, liniștită, ce caracterizează un personaj calm, plăcut, cu mici scăpări copilărești. Nici nu știu cât am stat acolo, am povestit vrute și nevrute, printre care și întâmplarea ce a reușit să ne unească și datorită căreia eram prezenți, amândoi, într-o cafenea străină.

S-a întâmplat într-o vară călduroasă, pe timp de seara. Eram încă pe băncile liceului, în orașelul meu natal, acolo unde au rămas toate amintirile mele cele mai frumoase. Prezentă la o petrecere dată în cinstea unui bun prieten, am ieșit afară să iau o gură de aer curat, respirat din natura proaspătă de munte. Privesc mulțimea, adunătura de puștani, iar printre ei se strecoară și un necunoscut, care îmi acapara cu totul privirea. Eram prea mică pentru a îndrăzni să îi rostesc câteva cuvinte, așa că îl chem pe unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Mihai și îi arăt băiatul ce îmi fură privirea. El îmi ascultă inima și dorințele și îmi spuse cu o voce destul de poznașă:

- Stai liniștită, draga mea prietenă.. Lasă totul în seama timpului și ai să vezi ca totul să vă rezolva. Dacă este sortit să fiți împreună, chiar așa o să fie.

- Mulțumesc pentru încurajări, te voi chema la nunta dacă este adevărat! Îi spun eu, cu zâmbetul pe buze.

Pentru noi totul era un joc, jucat la masa rotundă al prieteniei, neștiind ce se va întâmpla peste ani.

Timpul trecu, într-adevăr, Mihai reuși să-mi ofere câteva informații despre el; mai apoi, timp de doi ani, am tot vorbit la telefon. Necunoscutul îmi era un bun prieten, atât, coincidentă făcând să fie născut în aceeași zi cu tatăl meu, anii fiind însă alții. Cred că acest lucru m-a legat și mai tare de el. Întotdeauna, de când eram o puștoaică, îmi doream să mă căsătoresc cu un băiat asemeni tatălui meu..

- A trecut atât de mult de atunci... Și acum iată-ne aici, povestind acele întâmplări vii care au reușit să ne apropie.

- Da, îi răspund. Iar după doi ani am și reușit să ne cunoaștem în sfârșit.

Încercăm cu prisosință să îmi ascund emoțiile, încă prezente. Nici nu mai știu ce gânduri îmi cuprind gândirea.

- Cum este la facultate? AI reușit să te acomodezi cu locurile și oamenii? Mă întrebă el, dându-și cu mâna prin părul negru.

- Da, ușor, ușor le voi învăța pe toate, acum sunt la început, pe parcurs mă voi adapta. Mai greu îmi este acum...

Băzâitul stresant al telefonului opri conversația și obligat să răspundă, afla că trebuie să plece.

- Îmi pare rău, Alice, dar trebuie să te părăsesc. Se pare că s-au ivit niște probleme la serviciu și sunt obligat să plec. Dar promit că mă voi revanșa, iar data viitoare vom sta mai mult de vorbă. Acum haide, să te conduc până la metrou.

- Îți mulțumesc, ești foarte amabil.

M-a condus până la ușa metroului din Piața Universității iar acolo ne-am luat rămas bun, sărutându-mă subtil pe obrazul drept. Am pornit spre casă, încă vrăjita de acea privire verde. Îmi furase cu adevărat ceva din mine, mă lăsase goală pe dinăuntru, rămânând doar fluturii mei care încă mai purtau dansuri despre care numai ei știau. Mersul meu copilăresc se transformase, chipul meu zâmbea fără rost, ceva se întâmpla cu mine și nu înțelegeam ce. Pesemne că o astfel de trăire nu îmi mai învăluisese trupul. Mereu îmi întrebam mintea: Ce se întâmpla cu mine? Răspunsuri nu primeam cu siguranță. Ce nebună mai vorbește cu mintea ei și mai așteaptă și răspunsuri?! Asta-i bună! Taci și îndură dragă, timpul le va rezolva pe toate și ai să scapi tu de sentimentul acesta. Zilele ce au urmat au fost chinuitoare... Răbdam de foame și nici nu știam de ce, inima îmi bătea cu putere chiar și atunci când dormeam liniștită în culcușul meu. Cu siguranță o luasem razna și aveam nevoie de un medic. Mi-am sunat repede mama, să îi povestesc despre starea mea.

- Alo, sărut-mâna mama. Ce faci?

- Bună dragă mea, bine cu de-ale mele treburi veșnice. Tu ce faci?

- Păi... Să știi... Ca...

- Ce e, ce e? Ce ai pățit, scumpa mea? Ți-e rău? Repetă ea într-una pe un ton speriat.

- Putin așa, nu știu ce se întâmpla cu mine. Ai putea să vorbești cu un doctor, săptămâna aceasta am să vin acasă, aș dori să îmi fac un control. Inima îmi bate tare și nu am poftă de mâncare deloc. Cred că sunt bolnavă rău.

- Eiiii, stai liniștită draga mea. Vino acasă și rezolvăm situația, îmi spune mama care încerca să mă liniștească. De la ultima întâlnire cu necunoscutul meu, foarte rar am mai vorbit. Mă simțeam rău, eram speriată de starea mea și cu siguranța observam că, atunci când gândul se îndreaptă spre el, deveneam bolnavă instantaneu!

- Eiiiiiiii, asta-i bună, vorbeam eu singură, pierdută în valuri de sentimente străine. Băiatul acesta nu e de mine și îmi face rău numai când mă gândesc la el. Cred că nu îmi mai place. Încercăm cu prisosință să îl ocolesc și să îmi iau gândul de la el. Voiam să îmi văd de treburile mele de la facultate, să merg la cursuri și să uit de acel neghiob ce îmi răstălmăcea gândurile. Urmăm Facultatea de Jurnalism în cadrul unei universități cu renume din București. Participam la cursuri unde mintea mea avea nevoie să fie limpede...

Joi am plecat spre casa cu gândul că am să mă întorc sănătoasă și veselă. Am luat trenul la ora 15:00, din Gara de Nord. Urmau două zile în care speram să uit de gândurile mele rele.

Cu siguranță a fost cel mai lung drum parcurs cu trenul vreodată; privirea lui verde îmi tăia mereu răsufierea și parcă îi simțeam respirația și căldura mâinilor acolo, în trenul acela plin de oameni și de priviri care ar fi putut să mă îndepărteze de ochii neprielnici sufletului meu. Repetam într-una: „Ce se întâmpla cu mine?” Și parcă îmi venea să plâng la gândul că vreo boală grea mă încearcă și greu o să scap de ea. Cu cât mă depărtam mai tare de București, cu atât mă simțeam mai rău. Parcă nici nu mai voiam să ajung acasă, aș fi vrut să opresc undeva la jumătatea drumului, să rămân blocată acolo, în munți, între dealuri, în orașe străine, oriunde departe de acel personaj care mi-a zbuclinat visele. Tulburată cum eram, aud din dreapta mea o voce deranjantă. Cu siguranță nu aveam chef de vorbă cu vreun călător plictisit. “Vă rog, biletul la control” Ah ce bine! Am răsuflet ușurată, apoi întind biletul cu pricina. Controlorul mă privi și spuse:

- Ce ochi frumoși ai! Să nu lași pe nimeni niciodată să îi ude! Nu meriți, ești o fată deosebită.

- Mulțumesc, dar ne cunoaștem de undeva?

- Cu siguranță nu, dar zilnic mă lovesc de astfel de fețe și majoritatea sunt la fel. La tine e diferit, ai o lumină specială ce îți luminează chipul și ochii.

- Vă mulțumesc. Atât puteam să fac, să îi mulțumesc. Explicații despre starea mea nu eram dispusă să dau, așa că am lăsat lucrurile așa, la plăcerea domnului controlor dornic de a-mi face complimente.

- Nu ai pentru ce, îți doresc o călătorie plăcută.

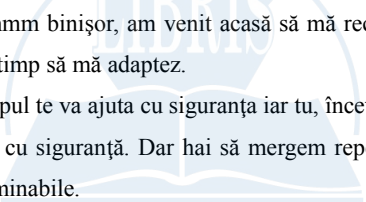
- Dar în cât timp credeți că voi ajunge la destinație?

- În jumătate de oră, cu siguranță ai să ajungi!

- Mulțumesc. O seară frumoasă vă doresc.

Am așteptat jumătate de ora neclintită pe scaun, de obicei patrolam în stânga și dreapta, nerăbdătoare să ajung acasă. Acum eram liniștită, afundată în gândurile mele cele rele, calculând și socotind întâmplările petrecute în ultimele zile. Aud ca în curând o să ajungem la destinație. În 5 minute urma să respir aerul curat și sper, liniștitor, al orașului meu natal. Tatăl mă aștepta nerăbdător pe peron.

- Hei, ce faci zgatie? Mă pupa și mă strânge călduros în brațe.

-
- Mmmm binișor, am venit acasă să mă recreez puțin. Se pare că aglomerația și agitația din București nu îmi pică prea bine. Îmi ia mult timp să mă adaptez.
  - Timpul te va ajuta cu siguranța iar tu, încet, încet, ai să devii nedezipita de acele meleaguri.
  - Da, cu siguranță. Dar hai să mergem repede acasă, îmi este puțin foame și sunt destul de obosită. Încercam să ocolesc discuțiile interminabile.

Ajung într-un sfârșit acasă, unde mama, ca de obicei, mă aștepta cu lacrimi în ochi de bucurie și cu masa pregătită. Povestesc cu părinții cum merge treaba pe la facultate, iar apoi mă pregătesc de o odihnă pe măsură. A doua zi dimineața urma să merg cu tatăl meu la doctor și să aflu ce boală mă încerca.